

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Martin Bobáka a Mgr. Jana Ferfeckého ve věci

žalobkyně: **SCARBOLO, s.r.o. v likvidaci**, IČO: 24192422
sídlem Husitská 89/41, 130 00 Praha 3 – Žižkov
zastoupené advokátem JUDr. Adamem Rakovským
sídlem Václavská 316/12, 120 00 Praha 2 – Nové Město

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kotlářská 451/13, 746 02 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2020, č. j. 2684/1.30/20-5,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (**inspektorát**) rozhodnutím ze dne 3. 2. 2020, č. j. 36610/9.30/19-9 (**prvostupňové rozhodnutí**) uznal žalobkyni vinnou z

I.A. přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti v rozhodném znění (**zákon o zaměstnanosti**), kterého se dopustila tím, že umožnila výkon nelegální práce dle § 5 písm. e) bodu 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, když umožnila na pracovišti společnosti Svoboda a Březík - pečivo s.r.o., IČO: 262 25 751, se sídlem U Habrovky 247/11, 140 00 Praha 4 - Krč, na adrese U Tescomy 235, 760 01 Zlín (**Svoboda a Březík - pečivo** nebo jen **pekárna**), cizincům, panu A. S., v období od 1. 8. 2018

do 21. 1. 2019, a paní V. C., v obdobích od 10. 9. 2018 do 30. 11. 2018 a od 16. 1. 2019 do 21. 1. 2019 (tyto osoby soud dále označuje jako **paní C. a pan S.**), výkon závislé práce, který spočíval v pomocných pracích ve výrobě mimo pracovněprávní vztah, čímž porušila § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (**zákoník práce**), a to bez povolení k zaměstnání, čímž porušila § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti;

I.B. přestupku dle § 140 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti, jehož se žalobkyně dopustila tím, že umožnila výkon nelegální práce dle § 5 písm. e) bod 3 zákona o zaměstnanosti, když v pekárně umožnila výše vyjmenovaným cizincům (paní C. a pan S.) výkon závislé práce spočívající v pomocných pracích ve výrobě bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky, čímž porušila § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti;

I.C. přestupku dle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti, kterého se žalobkyně dopustila tím, že zastřenež zprostředkovala zaměstnání dle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti, když v obdobích uvedených v prvostupňovém rozhodnutí pronajmula pracovní sílu v podobě pracovníků uvedených v prvostupňovém rozhodnutí, resp. tyto pracovníky dočasně přidělila k výkonu práce pomocných dělníků ke společnosti WESTLAND spol. s r.o., IČO: 607 45 193, se sídlem Třída Tomáše Bati, 765 82 Otrokovice (**WESTLAND**), dále spočívající v pomocných pracích ve výrobě u Svoboda a Březík - pečivo, a dále spočívající v pomocných pracích v kovovýrobě ke společnosti XERIA spol. s r.o., IČO: 632 17 830, se sídlem U Farmy 1579, 765 02 Otrokovice (**XERIA**), to vše bez povolení ke zprostředkování zaměstnání, čímž porušila § 14 odst. 3 písm. b) ve spojení s § 60 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, neboť nespĺňovala žalobkyně podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti.

Výrokem **II** inspektorát uložil žalobkyni za tyto přestupky pokutu ve výši 3 100 000 Kč a výrokem **III** povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. K odvolání žalobkyně žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím (**napadené rozhodnutí**) změnil výši uložené pokuty na 2 790 000 Kč a dále také lhůtu, v níž žalobkyně byla povinna tuto pokutu uhradit. Stran délky splatnosti změnil také nákladový výrok prvostupňového rozhodnutí. Podstatné pro tento spor je to, že celý výrok I prvostupňového rozhodnutí potvrdil a odvolání v této části zamítl.

II. Žaloba a další podání

3. Žalobkyně se napadenému rozhodnutí brání žalobou. V ní napadla závěry žalovaného stran všech výroků prvostupňového rozhodnutí. V **prvním** žalobním bodu žalobkyně zpochybnila závěr, že jí lze přičíst jednání pana Š., který zprostředkoval práci v pekárně paní C. a panu S. Dle žalobkyně jde o pouhou domněnku inspektorátu, která nemá oporu v provedeném dokazování.
4. Ve **druhém** žalobním bodu žalobkyně tvrdí, že správní orgány provedly dokazování v rozporu s procesními předpisy. Vycházely z výsledku paní C. a pana S. Tento výsledek ovšem neprovedl inspektorát; vycházely jen z protokolu o jejich výsleších z jiného řízení. Žalobkyně již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí výslovně navrhla provést opětovný výsledek pana S. a paní C., k čemuž se žalovaný vůbec nevyjádřil. Tím žalovaný omezil bezprostřednost dokazování.
5. V rámci **třetího** žalobního bodu žalobkyně zpochybnila závěry správních orgánů ohledně „zastřené“ agenturního zaměstnávání. Žalovaný jí prý na s. 14 napadeného rozhodnutí podsouvá, že se chtěla vyhnout povinnosti mít příslušná povolení. Toto skutkové zjištění o pohnutce žalobkyně však nevyplývá z provedeného dokazování. Dle žalobkyně je vždy třeba podrobně zkoumat smluvní vztah mezi subjekty a jejich vůlí, se kterou smlouvu uzavíraly. Závěr správních orgánů o tom, že nejsou oprávněny posuzovat platnost smluv, je nemůže zprostit povinnosti při dokazování vzít tyto smlouvy v potaz a bez dalšího je prohlásit za jednání, kterým mělo být zastřeno agenturní zaměstnávání. Dále žalobkyně polemizovala se závěry ohledně domnělého

zastřenému agenturnímu zaměstnávání na pracovištích WESTLAND, XERIA a v pekárně.

6. K pracovišti WESTLAND žalobkyně předně uvedla, že inspektorát opatřil veškeré důkazy v průběhu kontroly, avšak v této době již žalobkyně u WESTLAND téměř rok nepůsobila, jelikož cizince tam v době kontroly působící zaměstnávala společnost EURODET CZ, s.r.o., IČO: 25566431, se sídlem Moravní 958, 765 02 Otrokovice (EURODET). Podle žalobkyně se správní orgány nepokusily zjistit, jaké poměry panovaly na pracovišti WESTLAND v době, kdy tam působila žalobkyně. Veškeré jejich skutkové závěry jsou toliko domněnky. V návaznosti na výslech pana D. (jednatele WESTLAND) zpochybnila závěry ohledně neoddělitelnosti výsledků její činnosti (díla) od výsledků práce zaměstnanců WESTLAND. Dokazování dle ní neodpovídá ani další dílčí závěr, a to že u WESTLAND nepůsobili její předáci a že pracovníci WESTLAND zadávali práci přímo pracovníkům žalobkyně. Inspektorát v tomto směru nijak nevysvětlil rozpor mezi výpovědí pana D. a pana Č. (hlavního mistra WESTLAND). Žalobkyně zdůraznila, že její pracovníci nemluvili česky a pracovníci WESTLAND měli problém s komunikací v ruském jazyce. Nemohl tedy být naplněn znak závislé práce v tom, že by zaměstnanci WESTLAND dávali pokyny a řídili práci zaměstnanců žalobkyně. Skutkové zjištění, že česky mluvící pracovníci žalobkyně byli toliko tlumočníci, nemá žádnou oporu v provedeném dokazování. Žalobkyně také zpochybňuje dílčí závěr stran poskytování ochranných pracovních prostředků a pracovních pomůcek. Pokud je od WESTLAND koupila žalobkyně, je pro určení povahy vykonávané činnosti bezvýznamné, že tyto pomůcky a prostředky konkrétním pracovníkům přidělovala WESTLAND. Správním orgánům vytýká, že ji vyčetly, že ke smlouvě o dílo s WESTLAND neexistují žádné dílčí smlouvy či dodací listy. Správní orgány ji žádnou výzvu k předložení těchto dokumentů nedoručily. Konečně žalobkyně polemizuje se závěry správních orgánů ohledně odpovědnosti jejich zaměstnanců. Uvedla, že pokud by její zaměstnanci způsobili škodu, což v řízení nebylo prokázáno, byla by za tuto škodu odpovědná žalobkyně. Výpovědi svědků nemohou zvrátit skutečnost, že otázka odpovědnosti je právní otázkou. V tomto ohledu je napadené rozhodnutí nezákonné a nesprávné.
7. K zastřenému agenturnímu zaměstnávání u Svoboda a Březík - pečivo žalobkyně zdůraznila, že správní orgány neprokázaly, že by paní C. a pan S. byli jejími zaměstnanci. I pokud to však prokázáno bylo, rozhodnutí ji trestá v rozporu se zásadou *ne bis in idem*. Není možné, aby byla současně uznána vinnou přestupky, které spočívají v umožnění výkonu závislé práce mimo pracovní poměr (výrok I.A. prvostupňového rozhodnutí) a v umožnění výkonu závislé práce osobám bez platného oprávnění k pobytu (výrok I.B. prvostupňového rozhodnutí), na straně jedné, a na straně druhé, přestupkem, který spočívá v zastřeném zprostředkování zaměstnání (výrok I.C. prvostupňového rozhodnutí). Správní orgány nesprávně hodnotily smluvní vztah mezi žalobkyní a pekárnou, jelikož smlouva o dílo obsahovala předmět plnění, a to pomocné a manipulační práce a balení zboží. Manipulační práce a balení zboží nejsou činnostmi, které výrobce pečiva musí provádět osobně (podobně jako například úklid pracoviště). Z výpovědi pana S. nevyplývá, že by ho kdokoliv z pekárny dozoroval či jeho práci řídil. Za takových okolností se tak nemohlo jednat o nájem pracovní síly. Paní C. sice uvedla, že její práci kontrolovali zaměstnanci pekárny, ale z žádného důkazu již dle žalobkyně nevyplývá, jakým způsobem. V pochybnostech měly správní orgány konstatovat, že se jednalo o dohled dle § 2593 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (**občanský**

zákoník). Správní orgány vůbec neprovedly kontrolu v pekárně, veškeré důkazy k tomuto pracovišti získaly od cizinecké policie a žalobkyni tak uznaly vinnou od stolu, aniž ve věci provedly jakýkoliv vlastní úkon směřující k objasnění skutkového stavu. Jak inspektorát, tak žalovaný se spolehli pouze na dožádané dokumenty a výslechy provedené jiným správním orgánem.

8. K zastřenému agenturnímu zaměstnávání u XERIA žalobkyně uvedla, že o této části odvolacích námitek žalovaný vůbec nerozhodl. Pouze potvrdil prvostupňové rozhodnutí a odkázal na něj. Žalobkyně upozornila na paradoxní postup inspektorátu, který předeslal, že není oprávněn hodnotit platnost smluv, a přesto uzavřel, že doložená smlouva o dílo je zastřeným právním jednáním. Stejný závěr shledal i u smlouvy o pronájmu nebytových prostor a jejich dočasném užívání. Prvostupňové rozhodnutí je dle žalobkyně vnitřně rozporné. Žalobkyně zdůraznila, že od XERIA měla v nájmu část její provozovny, jelikož XERIA chtěla ušetřit náklady spojené s logistikou. Zaměstnanci žalobkyně se museli podřídit pracovnímu režimu XERIA, jinak by nemohli pronajatou část provozovny využívat. Ze zjištění správních orgánů nelze dovodit, že zaměstnanci žalobkyně vykonávali závislou práci ve vztahu ke XERIA. Stejně tak pokud zaměstnanci žalobkyně vedli svou evidenci docházky stejným způsobem jako zaměstnanci společnosti XERIA, jedná se o administrativní opatření. Správní orgány nezjistily skutkový stav věci a v pochybnostech se přiklonily k závěru, který žalobkyni neprospíval. To samé platí i pro jejich interpretaci dodacích listů. Skutečnost, že z nich správní orgány nedokázaly zjistit, čeho se týkají, ještě neznamená, že to nebylo smluvním stranám zřejmé. Správní orgány pochybily také při posouzení odpovědnosti žalobkyně za práci jejich zaměstnanců. Otázka, zda subjekt odpovídá za konkrétní činnost, není otázkou skutkovou, ale otázkou právní. Odpověď na tuto otázku pak nemůže poskytnout svědek v rámci své výpovědi, jak učinil pan R. Š. (mistr XERIA) v rámci správního řízení. Žalobkyně upozornila, že z výpovědi pana Šrámků plyne pouze jeho přesvědčení o tom, že za výrobky XERIA odpovídá tato společnost, která je svým zákazníkům dodává. Nicméně dotaz inspektorátu směřoval na odpovědnost vůči třetím osobám, nikoliv na odpovědnost ve vztahu mezi žalobkyní a XERIA. Žalobkyně poukázala na to, že XERIA jakožto objednatel díla mohla dle § 2592 a § 2593 občanského zákoníku dávat žalobkyni příkazy a zaměstnance žalobkyně při provádění díla kontrolovat. Tato oprávnění inspektorát při právním posouzení věci vynechal a žalovaný je odmítl zohlednit, aniž svou úvahu jakkoliv zdůvodnil. Pokud XERIA vykonávala oprávnění ze smlouvy o dílo, není možné její kroky hodnotit jako projev nadřazenosti vůči zaměstnancům žalobkyně, ani dojít k závěru, že právě proto zaměstnanci žalobkyně vykonávali pro XERIA závislou práci. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou tedy právně chybná i v tom ohledu, že nerozlišují mezi výkonem závislé práce a výkonem oprávnění dle § 2592 a § 2593 občanského zákoníku.
9. Za **čtvrté** žalobkyně napadla výši uložené pokuty. Pokuta je vzhledem k jejímu hospodářskému výsledku zjevně likvidační. Smyslem žalobkyně by nadále bylo pouze splácení pokuty, což žalobkyně považuje za nezákonné. Žalovaný počítá s tím, že žalobkyně pokutu zaplatí z budoucích příjmů, které by měly být vyšší než současné. Pokud by soud nezrušil napadené rozhodnutí, žalobkyně navrhla moderaci uložené pokuty.
10. Žalovaný ve vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalobní námítka žalobkyně jsou obsahově totožné s námitkami uvedenými v odvolání. Žalovaný zdůraznil, že za

podstatné považoval skutková zjištění, nikoli teoretické smluvní vymezení, které namítá žalobkyně. Žalovaný považuje pokutu za přiměřenou. Poukázal na to, že žalobkyně opomněla přítěžující okolnost její recidivy.

11. Žalobkyně reagovala replikou. Dle ní argumentem, že prvostupňové a odvolací rozhodnutí tvoří jeden celek, nelze dohnat nedostatečné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Inspektorát v tomto směru vycházel z vlastních skutkových domněnek, které neměly oporu v provedeném dokazování. Konkrétně poukazuje i na závěry žalovaného ohledně výsledku pana D. Žalobkyně se z odůvodnění napadeného rozhodnutí nedověděla, z čeho má žalovaný za prokázané, že nebylo možné rozeznat výrobky, které zhotovili zaměstnanci žalobkyně, od výrobků zhotovených pracovníky WESTLAND. Dle žalobkyně je nedostatečným i odůvodnění výše uložené pokuty. Část odůvodnění na s. 33 a 34 prvostupňového rozhodnutí se nevztahuje k jednání žalobkyně, jedná se o floskule, které se k projednávané věci v konkrétní rovině nevztahují. I pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí upozorňuje, že se žalobkyně měla dopustit opakovaně stejných přestupků, nevysvětluje, jakým způsobem s touto skutečností naložil a jak se projevila na uložené sankci.

III. Právní hodnocení věci

12. Žaloba je včasná, podala ji osoba k tomu oprávněná. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (s. ř. s.)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Soud rozhodl bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem mlčky souhlasili (§ 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.). Přitom neprováděl dokazování nad rámec obsahu správního spisu, z něhož vychází. Ostatně všechny listiny, které žalobkyně navrhla k důkazu, měly k dispozici již správní orgány. Tyto listiny také jsou součástí správního spisu.
14. Žaloba není důvodná.
15. Úvodem soud konstatuje, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Odůvodnění je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému, z něhož rozumně plynou právní závěry [viz náleží ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, *M. CAMBELL & SONS LIMITED*, bod 68; srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, *Autoklub Bohemia Assistance*, bod 41, a další]. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů přitom musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost zjistit z rozhodnutí jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, *SŮD*). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (například

rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, *CASINO KARTÁČ Group*, bod 28).

16. Soud nezjistil ani žádné vady řízení, pro které by toto rozhodnutí musel bez dalšího zrušit. K dílčím námitkám nepřezkoumatelnosti či jiných vad se soud podrobněji vyjádří v následujících částech odůvodnění, v níž vypořádá věcné výtky ohledně stejných či obdobných otázek. Soud upozorňuje žalobkyni, že jeho úkolem není detailně se zabývat každou jednou variací žalobní námitky, avšak postačí, pokud žalobní polemiku vyvrátí vlastní ucelenou argumentací, kterou logicky a rozumně popře obavy žalobkyně o zákonnost napadeného rozhodnutí (viz nález III. ÚS 989/08).

III.A. Nelegální práce v pekárně

17. Ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce je závislou prací taková práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.
18. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba přestupku dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2. Dle písm. e) téhož ustanovení pak i tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 3.
19. Dle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální prací závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah; dle bodu 2 téhož ustanovení pak práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou. Dle bodu 3 stejného ustanovení je pak nelegální prací také práce vykonávaná cizincem pro právnickou nebo fyzickou osobu bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky, je-li podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky vyžadováno.
20. V nynějším případě správní orgány zkoumaly vznik odpovědnosti žalobkyně za přestupek dle § 140 odst. 1 písm. c) a e) zákona o zaměstnanosti. Inspektorát nejprve vymezil obsah závislé práce dle § 2 odst. 1 zákoníku práce. Poté zjišťoval, zda činnosti prováděné na pracovišti naplňovaly pojmové znaky závislé práce a zda byly nelegální. Přitom hodnotil jednotlivé podklady pro vydání rozhodnutí, zejména šlo o výpovědi svědků a provozovatelů pracovišť a o poskytnuté součinnosti. Vysvětlil, proč neuvěřil tvrzením žalobkyně, případně, proč jí předložené důkazy nezpochybnily jím zjištěné skutečnosti. Správní orgány nepochybovaly o tom, že žalobkyně byla faktickým zaměstnavatelem paní C. a pana S. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu přezkoumatelné.
21. Nutno zdůraznit, že správní orgány nesmějí rezignovat na řádné zjištění skutkového stavu věci (§ 3 správního řádu), na zásadu, že v pochybnostech je třeba rozhodovat v prospěch obviněného, či na presumpci nevinny (čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Inspektorát ani žalovaný se svých úkolů nezřekli.
22. Soud předesílá, že si je vědom specifických důkazních úskalí prokazování nelegální práce (v konkrétnostech viz dále). Zdůrazňuje však, že postih přestupků souvisejících s nelegální prací nesmí být iluzorní. Jistě nelze v každém případě požadovat, aby všechny provedené důkazy bezvýjimečně potvrzovaly závěr o odpovědnosti přestupce. K takovým situacím ostatně v praxi dochází jen zřídka. Naopak správní orgány musí

pečlivě vážit dílčí zjištění z jednotlivých důkazních prostředků, posuzovat je jednotlivě a neopomínat ani to, že skutečnosti z nich zjištěné by měly vytvářet ucelený skutkový příběh o výkonu závislé práce určité osoby pro určitého zaměstnavatele. V nyní posuzované věci není sporu o tom, že paní C. a pan S. vykonávali nelegální práci, jelikož pracovali mimo pracovněprávní vztah (výrok I.A. prvostupňového rozhodnutí), navíc bez platného pobytového titulu (výrok I.B. prvostupňového rozhodnutí). Žalobkyně a žalovaný se prou o to, zda výkon nelegální práce ve smyslu § 140 odst. 1 písm. c) a e) zákona o zaměstnanosti umožnila právě žalobkyně.

23. Nejdřív k prvnímu žalobnímu bodu. Soud souhlasí se závěry správních orgánů, které zjistily, že paní C. a pan S. pracovali v pekárně jako zaměstnanci žalobkyně (s. 18 prvostupňového rozhodnutí, s. 12 napadeného rozhodnutí). Z protokolů o výpovědích těchto osob je sice patrné, že za svého zaměstnavatele považovali pana Š., nikoliv žalobkyni. Avšak z dalších důkazních prostředků jednoznačně plyne, že obě tyto osoby vykonávaly práci jako pracovníci žalobkyně. Předně soud upozorňuje na e-mail od pana A. S., jednatele pekárny, ze dne 1. 2. 2019 (č. l. 217 správního spisu), který potvrdil, že jak paní C., tak pan S. jsou zaměstnanci žalobkyně. Jasně uvedl, že pekárna vyplácí částky dle výkazu odpracovaných hodin, které jí žalobkyně účtuje. Upřesnil i konkrétní období, v nichž oba cizinci v pekárně pracovali (paní C. celkem 677 hodin a pan S. celkem 1127). Jen stěží si lze představit, že v takto konkrétní odpovědi by jednatel pekárny uvedl nepřesné údaje, a to zejména pokud pekárna na základě smlouvy o dílo ze dne 4. 1. 2016 za práce těchto osob v období od ledna 2018 do února 2019 hradila žalobkyni měsíčně částky cirká 23 tis. až 291 tis. Kč [zápisy o předání a převzetí díla (soutisky prací) založené na č. l. 188 až 209 správního spisu]. Jakkoli není jasné, zda pekárna vždy žalobkyni hradila jen a právě za práce provedené paní C. a panem S., nebo v průběhu některých měsíců i za práce prováděné jinými pracovníky žalobkyně, soud nepochybuje o pravdivosti sdělení pana A. S., že tito cizinci, kteří v pekárně pracovali, byli právě pracovníky žalobkyně. Přitom není pravda, že předložená smlouva ze dne 4. 1. 2016 nemohla jakkoli souviset s obdobím, v němž se žalobkyně dopustila přestupků specifikovaných ve výrocih I.A. a I.B. prvostupňového rozhodnutí. Dle čl. II smlouvy se totiž žalobkyně zavázala provádět dílo (pomocné, manipulační práce a balení zboží ve výrobním provozu) od 4. 1. 2016 na dobu neurčitou. Z ničeho neplyne, že tento smluvní vztah nepřetrval až do února 2019, za nějž je ve spisu založena poslední „faktura“.
24. S ohledem na právě uvedené není v nynějším případě třeba odlišovat závislou práci od jiných aktivit (upřímné mezilidské výpomoci, ať již v podobě úsluhy blízkému člověku či nezištné laskavosti). Již ze sdělení pana A. S. a jiných doložených podkladů je bez jakýchkoli pochybností zřejmé, že paní C. i a pan S. vykonávali závislou práci za úplatu, a to v pekárně, avšak jako pracovníci žalobkyně (ostatně žalobkyně měsíčně fakturovala částku na základě výkazu odpracovaných hodin cizinců v pekárně). Pojem závislá práce přitom nelze vyložit jinak než, aby obsáhl veškeré formy zastřených pracovních vztahů, stejně jako práci vykonávanou bez náležitě protihodnoty (např. práci „na zkoušku“ nebo práci vykonávanou pod hrozbou násilí či jiné újmy). Správní orgány rozhodně nezaměňovaly závislou práci paní C. a pana S. s ryze obchodními vztahy, s jejich nefalšovaným samostatným podnikáním apod.
25. Lichou je polemika ohledně přičitatelnosti jednání pana Š., o němž paní C. a pan S. shodně uvedli, že jim „dohodil“ práci v pekárně a že jim předával zálohy i mzdu. Neobstojí argument, že žalobkyni lze za situace, jako je ta nynější, přičíst jen jednání

osob, které jsou za ni oprávněny jednat dle obchodního rejstříku. Pokud by soud takovému argumentu vyhověl, činnost správních orgánů při kontrole nelegální práce by byla bezzubá. S ohledem na shora uvedený okruh důkazů nemusely správní orgány ani podrobněji zkoumat, zda jednání pana Š. lze přičíst žalobkyni dle § 20 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (**zákon č. 250/2016 Sb.**). To, že pan Š. byl styčnou osobou, která jako provozovatel ubytovny, kde paní C. a pan S. pobývali, pro ně zabezpečila práci, není v rozporu s výpovědí pana A. S., jenž jako zaměstnavatele těchto cizinců označil žalobkyni. Naopak z těchto důkazů je patrné, že domněnka cizinců, že je zaměstnával pan Š. (viz protokoly na č. l. 203 až 211 správního spisu), jen dobře ilustruje, jak složité je rozkrýt systém nelegálního zaměstnávání za situace, kdy cizinci ani nevědí, kdo je ve skutečnosti zaměstnává. Závěr o roli pana Š. jako osoby vystupující za žalobkyni, byť ne přímo ve vztahu k pekárně, potvrdil i směnový mistr WESTLAND, pan V., který také – ve vztahu k WESTLAND – uvedl, že cizinci tam pracující jsou zaměstnanci pana Š., a nikoli žalobkyně (č. l. 31 správního spisu). Obdobně vypověděl i hlavní mistr WESTLAND, dle něhož ve společnosti pracují i Ukrajinci přes „nějakého“ pana Š. (č. l. 21 správního spisu). Správní orgány rovněž neupozornily ani na to, že pan Š. hrál úlohu také ve vztahu žalobkyně a XERIA, jelikož dle zápisů o předání a převzetí díla vystupoval jako odpovědný zástupce žalobkyně (č. l. 335-341 správního spisu). Soud tedy uzavírá, že závěry správních orgánů mají oporu v provedených důkazech. Správní orgány zjistily skutkový stav, o němž soud nemá důvodné pochybnosti. Přímé a nepřímé důkazy vytvořily ucelený řetězec skutečností, z nichž je patrné, že paní C. a pana S. zaměstnávala žalobkyně, jakkoli se takovému závěru brání.

26. Ani druhý žalobní bod není důvodný. Žalobkyně má pravdu, že správní orgány neprovedly výslech paní C. a pana S., ale vycházely z protokolů o jejich výsleších, které provedla Policie ČR v souvislosti s pobytovou kontrolou v pekárně. Za již shora nastíněné situace ovšem správní orgány k shledání odpovědnosti žalobkyně za přestupky dle výroků I.A. a I.B. prvostupňového rozhodnutí žádné výslechy těchto cizinců nepotřebovaly. Nebylo ani nezbytně nutné, aby jako důkaz provedly listiny zachycující jejich výpovědi v řízení o jejich správních vyhoštěních, na jejichž vadné provedení žalobkyně upozorňuje. Proto ani nemůže být vadou napadeného rozhodnutí to, že se žalovaný nijak nevyjádřil k návrhu na provedení výslechu těchto osob v nyní posuzovaném řízení. Soud rozumí žalobkyni, která využívá každého svého práva zpochybnit závěry správních orgánů. Avšak není povinností správního orgánu, natož odvolacího, provést každý jeden důkaz, byť ho považuje za nadbytečný. Jistě by bylo vhodnější, aby žalovaný pečlivě vysvětlil, proč navržený důkaz neprovede, nicméně za situace, kdy jiný nezpochybněný důkaz jednoznačně potvrdil, že paní C. a pan S. vykonávali práci v pekárně jako zaměstnanci žalobkyně, nelze tuto dílčí vadu označit za nezákonnost, kvůli níž by soud nyní musel napadené rozhodnutí zrušit. Soud uzavírá, že ve světle zjištěných skutečností by rozhodnutí žalovaného obstálo, i pokud by nezohlednil okolnosti patrné z výslechů provedených Policií ČR. Byť z těchto výslechů plynou dílem odlišné skutečnosti oproti tomu, co správní orgány zjistily od jednatele pekárny, resp. z dalších předložených listin, soud neshledal, že by opakované výslechy paní C. a pana S. mohly něco změnit na skutkových závěrech správních orgánů. Provedením těchto výslechů by se sice žalobkyni dostalo jejích procesních práv (zejména práva klást svědkovi otázky), avšak bez jakéhokoli dopadu do výsledku sporu. Trvání na důsledném dodržení bezprostřednosti dokazování by v tomto případě, pokud by vůbec

výsledky cizinců byly z důvodu jejich správního vyhoštění možné, jen zbytečně prodloužilo správní řízení.

III.B. Zprostředkování zaměstnání bez povolení

27. Žalobkyně polemizuje se závěrem správních orgánů, že bez povolení zprostředkovala zaměstnání, resp. pracovníky dočasně přidělila k výkonu práce ke společnosti WESTLAND (část III.B.1. níže), společnosti Svoboda a Březík - pečivo (část III.B.2.) a XERIA (část III.B.3.).
28. Podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti je zastřeným zprostředkováním zaměstnání činnost právnické osoby spočívající v pronájmu pracovní síly jiné právnické osobě, aniž byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b).
29. Zprostředkováním zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti se rozumí zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým je jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení. Podle § 14 odst. 3 písm. b) téhož zákona zaměstnání zprostředkovávají za podmínek stanovených tímto zákonem právnické nebo fyzické osoby, *pokud mají povolení k příslušné formě zprostředkování zaměstnání* (dále jen „agentury práce“).
30. Podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *zastřeně zprostředkovává zaměstnání podle § 5 písm. g)*.
31. Pokud někdo zamýšlí zprostředkovávat zaměstnání a přidělovat své zaměstnance k výkonu práce u jiného, musí mít vydáno platné povolení ke zprostředkování zaměstnání od Generálního ředitelství Úřadu práce České republiky. Zákon umožňuje zprostředkovávat zaměstnání pouze osobám, které disponují příslušným oprávněním. Toto legitimní veřejnoprávní omezení nelze jednoduše překlenout poukazem na autonomii vůle podnikatelů, kteří jen formálně uzavírají smlouvu o dílo, ačkoliv si fakticky sjednali závazek úplatného pronájmu pracovní síly. Takoví podnikatelé obcházejí zákon. Autonomie vůle stran soukromoprávního vztahu musí vedle kogentních norem soukromého práva respektovat také veřejnoprávní omezení, která jsou rovněž kogentní (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 8. 8. 2018, č. j. 31 Ad 2/2017-43, bod 25, a ze dne 30. 5. 2022, č. j. 29 Ad 15/2020-58, bod 30).
32. Soud předně připomíná, že dle § 307a zákoníku práce podstata agenturní práce spočívá v tom, že zaměstnavatel na základě povolení podle zvláštního právního předpisu (agentura práce) dočasně přiděluje svého zaměstnance k výkonu práce k jinému zaměstnavateli (uživateli) na základě ujednání v pracovní smlouvě nebo dohodě o pracovní činnosti, kterým se agentura práce zaváže zajistit svému zaměstnanci dočasný výkon práce podle pracovní smlouvy nebo dohody o pracovní činnosti u uživatele a zaměstnanec se zaváže tuto práci konat podle pokynů uživatele a na základě dohody o dočasném přidělení zaměstnance agentury práce uzavřené mezi agenturou práce a uživatelem (shodně již rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2023, č. j. 7 Ads 198/2022-21, *ALLBAUTECH*, bod 20).
33. Charakteristikou agenturní práce dle § 307a zákoníku práce se NSS zabýval v rozsudku ze dne 20. 10. 2016, č. j. 2 Afs 177/2016-14, č. 3504/2017 Sb. NSS, *CA Tech*, body 18 a násl. Jedná se o specifický druh výkonu závislé práce, který se odlišuje od klasického

pracovního poměru, neboť do vztahu zaměstnance a zaměstnavatele vstupuje další subjekt. Po právní stránce je pracovník zaměstnancem agentury práce, ale fakticky sjednanou práci vykonává u uživatele. Je tedy zřejmé, že agentura práce nese veškerá právní a z toho plynoucí ekonomická rizika zajištění práce pro zaměstnance. Pravidelný model agenturního zaměstnávání bude obvykle nastaven tak, že agentura práce inkasuje v podobě provize za zprostředkování odměnu zejména za administraci agenturních zaměstnanců a za riziko spojené s jejich pracovněprávními nároky. Obvykle tedy agentura práce spolupracuje s jedním či více uživateli její pracovní síly a pomáhá mu vykrývat v čase se měnící potřebu pracovní síly. Smyslem institutu agenturního zaměstnávání je umožnit uživatelům najímání pracovníků, aniž s nimi musejí uzavírat pracovní smlouvy. Reálná místa výkonu práce se proto budou ve většině případů lišit od sídla agentury práce či bydliště zaměstnance, a proto může být přidělený zaměstnanec nucen za prací pro uživatele jednorázově či opakovaně cestovat.

34. Základním rozlišovacím znakem mezi pronájmem pracovní síly a poskytnutím služby je komplexnost zajišťovaných činností. V případě poskytování služby se jedná o činnost prováděnou poskytovatelem pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost (třeba ve formě smlouvy o dílo). Oproti tomu v případě pronájmu pracovní síly nemá pronajímatel pracovní síly (agentura práce) odpovědnost za výsledek práce a své pronajaté zaměstnance při výkonu práce neřídí (rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2015, č. j. 2 Ads 173/2014-28, *MA traiding*). Zaměstnanci agentury práce jsou podřízeni této agentuře, od ní dostávají mzdu, práci vykonávají osobně pro ni a ona je vysílá k plnění úkolů u jiného zaměstnavatele (uživatele). Konkrétní úkoly jim však zadává uživatel, kontroluje jejich práci, a tedy je na pracoviště fakticky řídí. Nejde o zhotovení díla, ale o pronájem zaměstnanců. Dílem se myslí výsledek určité činnosti, nikoli samotná činnost
35. Na s. 7 žaloby polemizuje žalobkyně v obecné rovině se závěrem správních orgánů ohledně rozdílů mezi agenturním zaměstnáváním a tzv. outsourcingem. U agenturního zaměstnávání vystupují 3 subjekty – zaměstnavatel (agentura práce) zaměstnává fyzické osoby za účelem jejich výkonu práce pro jiného zaměstnavatele (uživatele), u kterého zaměstnanci agentury práce vykonávají práci, a také zaměstnanec. Při dodání pracovníků je poskytovatel služby (zaměstnanců) povinen mít vydáno příslušné povolení (viz 31 shora). Vztah, který není vztahem mezi agenturou práce a uživatelem, tedy nejde-li o prosté poskytování služeb, je outsourcing. V případě outsourcingu jeden subjekt vyčlení činnosti, které svěří jinému subjektu. Outsourcing se vyznačuje tím, že podnikající osoba část své činnosti plní pomocí třetí osoby, která např. na základě smlouvy o dílo určuje technologii, způsob, dobu provádění prací a udílí příkazy zaměstnancům, byť tak činí za současné koordinace (skrže pokyny) ze strany zhotovitele (rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Afs 131/2005-49, *JAPES*). V obecné rovině je outsourcing jistě přípustný (z daňového hlediska srov. rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2009, č. j. 7 Afs 72/2008-97, *LICHNA TRADE CZ*), vykonávají-li pracovníci oddělitelné činnosti, které neduplují práci jejich běžných zaměstnanců. V této souvislosti jsou stále velmi aktuální závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. II. ÚS 69/03, dle něž je „moderní ekonomika je založena na vytěsňování činností, které nejsou předmětem činnosti příslušného podnikatele formou tzv. outsourcingu. Tímto způsobem je možno zaměřit činnost společnosti cíleně na hlavní náplň, bez plýtvání energií na činnosti přímo nesouvisející s předmětem podnikání. Všechny takto vytěsňené činnosti, které jsou však z hlediska širšího pohledu pro činnost potřebné, jsou pak vykonávány ve vztahu obdobným poměru pracovnímu. Takoví

pracovníci mohou být zaměstnanci jiné společnosti, která se zaměřuje právě na tyto služby, a to ve velmi širokém spektru činností od úklidových prací až po právní či daňové poradenství“.

36. Ani v jednom ze třech sporných případů (viz níže) ovšem nešlo – posuzováno hledisky zákona o zaměstnanosti – o přípustný outsourcing. Závěry žalovaného nejsou smyšlené, naopak opět v obecné rovině našly oporu i u NSS (rozsudek ze dne 29. 3. 2022, č. j. 4 Ads 349/2021-53, *PERHAL*, bod 42).
37. Smluvní vztahy mezi žalobkyní a v bodě 27 označenými společnostmi nelze považovat za tzv. outsourcing, jelikož jedním z předmětů podnikání WESTLAND je zpracování gumárenských směsí, v případě Svoboda a Březík - pečivo jde o pekařství, cukrářství a hostinská činnost a konečně u XERIA pak o obráběčství (srov. údaje uvedené v obchodním rejstříku). Práce, které na pracovištích těchto společností vykonávali pracovníci žalobkyně, spadají pod množinu jejich základních činností, tudíž se nejednalo o podpůrné či vedlejší činnosti těchto společností (jako např. úklid, údržba, správa IT systémů apod.). Tento závěr navíc podporuje i skutečnost, že minimálně u WESTLAND pracovníci žalobkyně vykonávali stejnou činnost jako kmenoví zaměstnanci těchto společností nacházející se na kontrolovaném pracovišti (viz také již shora cit. rozsudek 29 Ad 15/2020, bod 31). Žalobkyně jistě může namítat, že práce paní C. a pana S., kteří zejména manipulovali s bednami pečiva, je odlišná od primární pekárenské činnosti. Dle soudu ovšem vykládání a nakládání zboží patří mezi neoddělitelné součásti výrobního a logistického procesu. Nelze je bez dalšího „přípustně“ outsourcovat (podobně ve vztahu k pomocným pracím u XERIA). Námitka, že správní orgány v tomto ohledu nezkoumaly vůli smluvních stran, není důvodná. Vůle smluvních stran je jistě jedním z elementů, které správní orgány musí v případech, jako je tento, zohlednit. Nelze ji však přeceňovat, jak činí žalobkyně. Obsah smlouvy či projev vůle při jejím uzavření totiž ztrácí na významu, pokud smluvní strany v praktické rovině postupují jinak, a tedy pokud nejde o zhotovení díla, jak domluvily ve smlouvě, ale ve skutečnosti se jedná o pronájem pracovní síly (viz dále). Soud souhlasí s žalobkyní, že podnikatel může získat zakázku, kterou vlastními silami nezvládá, a proto spolupracuje s jiným subjektem, který se zabývá stejnou podnikatelskou aktivitou. Tak tomu ovšem v tomto případě nebylo. Jen stěží si lze představit, že žalobkyně se najednou zabývala natolik různorodými činnostmi jako je výroba gumových výrobků, pomocné práce v kovovýrobě a zároveň pekárenství. Žalobkyně nebyla tím subjektem, jehož služby či spolupráci na zakázce si shora uvedené tři společnosti vyžádaly. Takhle ostatně žalobkyně nevymezila ani svou činnost. Žalobkyně má v obchodním rejstříku zapsaný jen „všezahrnující“ obecný předmět podnikání: *výroba, obchod a služby uvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona*. Předmětem jejího podnikání tedy nejsou specifické činnosti, k jejichž výkonu u shora jmenovaných společností vysílala své pracovníky. Nutno dodat, že zde scházel i jeden ze znaků outsourcingu, jelikož žalobkyně prostřednictvím svých pracovníků nevykonávala žádnou jasně oddělitelnou činnost a zejména jim neudělovala přímé pokyny (podrobněji viz dále). Závěry správních orgánů, že se nejednalo o outsourcing, ale o zastřené agenturní zaměstnání, tudíž ob stojí.
38. Ani výtku, dle níž žalovaný podsouvá žalobkyni, že přistoupila k zastřenému agenturnímu zaměstnávání, jelikož se chtěla vyhnout povinnosti mít příslušná povolení (s. 7 žaloby), není důvodná. Dle soudu není závěr žalovaného „o pohnutce“ (*pozn. soudu*: slovy žalobkyně) vůbec podstatný pro závěry napadeného rozhodnutí, jelikož pohnutka může být významná jen u některých deliktů, a to jen při posuzování subjektivní stránky

přestupkového jednání. Přestupková odpovědnost právnických osob je v českém právním řádu založena na odpovědnosti objektivní. Otázka zavinění tu nehraje roli (srov. rozsudky NSS ze dne 16. 2. 2021, č. j. 10 As 388/2020-49, *VELITAN*, bod 18, či ze dne 15. 10. 2021, č. j. 10 Ads 356/2021-25, *LOK work*, bod 7). V posuzovaném případě je klíčovým to, že žalobkyně, přestože neměla k povolení k agenturnímu zaměstnávání, působila na trhu jako agentura práce. Dílčí závěr žalovaného stran pohnutky žalobkyně jen vyplynul z kontextu provedených důkazů a pro závěry žalovaného, na nichž jsou založeny výroky rozhodnutí, nemá další význam.

III.B.1. Pomocní dělníci u WESTLAND

39. Na základě kontroly provedené dne 4. 2. 2019 inspektorát uznal žalobkyni vinnou ze spáchání shora specifikovaného přestupku (výrok I.C.1. prvostupňového rozhodnutí), jelikož pronajmula pracovní sílu či dočasně přidělila celkem 45 pomocných dělníků společnosti WESTLAND, a to v období označeném v prvostupňovém rozhodnutí (žádný z dělníků nebyl přidělen k práci u WESTLAND před začátkem roku 2018 a žádný z nich již nevykonával práci u WESTLAND v květnu 2018).
40. Soud předesílá, že žalobkyně uzavřela s WESTLAND smlouvu o dílo ze dne 2. 5. 2013, dle níž jako zhotovitelka měla vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a náklady, podle pokynů WESTLAND opakovaně pro něj prostřednictvím svých zaměstnanců provádět dílo, konkrétně vyrábět pryžové těsnění a dílce (čl. I smlouvy).
41. V rámci poskytnutí součinnosti vedoucích pracovníků společnosti WESTLAND směnový mistr H. uvedl, že zaměstnanci na pracovišti pracují pro žalobkyni a EURODET a vykonávají stejnou práci jako kmenoví zaměstnanci (obsluha lisů na pryž). S kmenovými zaměstnanci se cizinci kvůli složitosti výrobků střídají na strojích (lisech), jsou podřízeni kmenovému zaměstnanci WESTLAND. Všichni mají stejnou pracovní dobu, všichni mají kontrolky na značení docházky, jejíž evidenci řeší pan Č., zaměstnanci pracují na strojích WESTLAND, která jim poskytuje i své pracovní pomůcky, ochranné pomůcky a také materiál k výrobě. Případná škoda by se strhla zaměstnancům z výplaty. Pokud nepřijdou zaměstnanci do práce, řeší to pan Č. Cizí zaměstnance zaučují a zaškolují kmenoví zaměstnanci WESTLAND.
42. Směnový mistr V. uvedl, že cizinci na pracovišti jsou zaměstnanci pana Š. – žalobkyně. Všichni zaměstnanci, tj. i cizinci, jsou podřízeni směnovému mistru WESTLAND, který kontroluje jejich práci. Cizí zaměstnanci mají stejnou pracovní dobu jako zaměstnanci WESTLAND, evidenci má na starost hlavní mistr WESTLAND, pracovní prostředky, ochranné pomůcky a materiál jsou společnosti WESTLAND. Za škodu odpovídají zaměstnanci (postih na prémiech), za výsledek práce odpovídá WESTLAND. Při nepřítomnosti zaměstnanců najde WESTLAND náhradu nebo dojde k přeskupení pracovníků. Zaměstnance seznámil s pracovištěm hlavní mistr výroby WESTLAND a zúčastňují se školení společně se zaměstnanci WESTLAND.
43. Pan Č., hlavní mistr WESTLAND, uvedl, že cizinci pracují pro WESTLAND, ale jsou zaměstnanci jiných firem, mj. žalobkyně. Všichni zaměstnanci jsou podřízeni mistrům WESTLAND, dělají stejnou práci, působí na stejných strojích, všichni ve stejném směnném provozu se stejnou pracovní dobou, evidence pracovní doby je stejná pro cizince i kmenové zaměstnance WESTLAND a všem jim ji vede hlavní mistr. Pracovní prostředky, ochranné pomůcky i materiál jsou společnosti WESTLAND, která je poskytuje. Za škodu odpovídá WESTLAND, stejně jako za výsledek práce.

Krátkodobou nepřítomnost cizího zaměstnance pokryje WESTLAND svým kmenovým zaměstnancem nebo stroj stojí. Při dlouhodobé nepřítomnosti si vyžádá jiného nebo sežene svého kmenového zaměstnance. Na začátku zaučovali všechny (zaměstnance) mistři WESTLAND. Zaměstnance žalobkyně nyní zaučují zaměstnanci žalobkyně, kteří umějí rusky. Všechny zaměstnance školí o BOZP směnový mistr WESTLAND.

44. Pan D., jednatel společnosti WESTLAND, uvedl, že od žalobkyně jednal s panem K., který však zemřel. Pan Č. má na žalobkyni kontaktní telefon, který je stále platný. Cizí zaměstnanci nemají pronajaty vlastní prostory, vykonávají činnost v prostorách WESTLAND, v jejím zařízení a s jejími prostředky. Školení cizích zaměstnanců provádí u svých zaměstnanců žalobkyně, WESTLAND na přidělené zaměstnance neklade žádné odborné požadavky. Pan D. nevěděl, kolik pracovníků žalobkyně pracuje u WESTLAND, uvedl, že je dle výrobní potřeby zajišťuje pan Č. Zpracovávaný materiál patří WESTLAND. Novým zaměstnancům zadává úkoly osoba od žalobkyně. Osoby, které pracují déle, vědí, co mají dělat, pravděpodobně jim může úkoly zadávat i pan Č. z WESTLAND. Žalobkyně má své předáky – koordinátory, kteří přidělené cizince doprovázejí na pracoviště a komunikují s panem Č. jako zaměstnancem WESTLAND. Pan Č. přiděluje pracovníky ke strojům. Každé pracoviště je dle pana D. samostatné a vytváří svůj produkt, není zde tzv. pásová výroba, každý produkt lze identifikovat samostatně, ale nijak se to neznačí. Počet pracovníků na pracovišti je dohodnutý a reguluje jej pan Č. podle potřeby. Evidenci odpracované doby cizinců nevedou, ten vede zaměstnavatel cizinců (žalobkyně). WESTLAND nevede ani evidenci přítomnosti těchto cizinců na pracovišti, ale mistr WESTLAND o tom má přehled. Práci zaměstnanců kontroluje oddělení kontroly, kde jsou zaměstnanci WESTLAND. Za výsledek práce odpovídá každý zaměstnanec sám. Začátek a konec pracovní doby je dán směnností provozu, evidenci pracovní doby pro cizí zaměstnance nevede WESTLAND. To je na jejich zaměstnavateli. Kmenoví zaměstnanci WESTLAND a zaměstnanci žalobkyně se na strojích střídají podle potřeby, není to pevně dané. Ochranné pracovní prostředky přidělují jednotliví zaměstnavatelé, přičemž je kupují od WESTLAND. Školení si zajišťují sami zaměstnavatelé cizích zaměstnanců ve vlastní režii, prostor pracoviště není rozdělen a není na to ani žádná smlouva.
45. K tomu ještě soud doplňuje závěry z kontroly u společnosti WESTLAND ze dne 4. 2. 2019 (č. l. 316 správního spisu), kde se uvádí, že pan D. kontrolujícím osobám sdělil, že na pracovišti WESTLAND vykonávají práci pracovníci několika subjektů – WESTLAND, žalobkyně, Grafton a dále pak pracovníci úklidových firem. Pan Č. sdělil, že nelze pracovníky jednotlivých subjektů u strojů rozlišit, protože se na strojích střídají, načež poskytl rozpis na den 4. 2. 2019. Při pohybu po hale nebylo možné dle oblečení rozlišit, pro jaké subjekty osoby pracují [pouze pracovníci úklidových firem měli oblečeny reflexní vesty (křiklavě žluté barvy), v poskytnutém seznamu byl uveden typ stroje (označení stroje) a jména obsluhy jednotlivých strojů bez rozlišení skutečnosti, pro jaký subjekt jednotliví pracovníci vykonávají práci (č. l. 12 správního spisu)]. Zaměstnanci na dotaz inspektorů sdělili, že je těžké určit, na kterých strojích pracují zaměstnanci jiných subjektů nebo jaké konkrétní výrobky vyrábějí, protože se všichni na strojích střídají podle toho, na který stroj je práce. Na stroje jsou kmenoví zaměstnanci i zaměstnanci ostatních subjektů přidělování podle rozpisu, který je u hlavního mistra WESTLAND.

46. Žalobkyně prvně správním orgánům vytýká, že vycházely z *neaktuálních zjištění*, protože inspektoři se u kontroly dne 4. 2. 2019 výslovně nedotazovali na rok starou organizaci pracoviště (žalobkyně měla spáchat přestupek v období leden až duben 2018; poté namísto žalobkyně působila EURODET).
47. Tato námitka není důvodná. Jakkoli inspektoři jistě mohli klást svědkům jednotlivé kontrolní dotazy specificky, u každého s dovětkem, že se konkrétní dotaz týká období leden až duben 2018, nebylo to potřeba, a vskutku to nelze po inspektorátu ani požadovat. Inspektoři v únoru 2019 nekladli povšechné dotazy, naopak velmi pečlivě zjišťovali, pro koho pracují cizinci, které na pracovišti kontrolovali. Při prvotních kontrolních úkonech totiž ani inspektoři neměli postaveno najisto, zda v roce 2019 u WESTLAND stále působí žalobkyně, nebo její „zprostředkovatelskou“ činnost již plně převzal EURODET (*pozn. soudu*: EURODET i žalobkyně sdílely, a i nadále sdílí tu samou jednatelku). Toto zjištění vyplynulo až posléze. Opakování výslechů stejných svědků by jistě přišlo vhod, pokud by existovaly jednoznačné pochybnosti o zjištěných skutečnostech, avšak v tomto případě žádné významné rozpory či mezery v dokazování správní orgány neshledaly. Neshledal je ani soud. Navíc nelze opomenout, že opakované výslechy pro věc podstatných svědků by již nemusely tak dobře rozkrývat nelegální činnost žalobkyně, jelikož by jim scházel moment překvapení a svědci by mohli být na dotazy připraveni. Žalobkyně podrývá spolehlivost svědků, kteří se domnívali, že v únoru 2019 na pracovišti stále působí, jakkoli tomu tak nebylo. Dle soudu z těchto výslechů (směnoví mistři V. a H. a hlavní mistr Č.) neplynou domněnky, ale vzorec jednání, které lze přičíst žalobkyni. Jakkoli od jara 2018 dále nezprostředkovávala práci cizincům u WESTLAND, jelikož cizince formálněprávně překlopila pod zprostředkovatelskou činnost EURODET, ani v průběhu téměř jednoho roku, tj. do února 2019 nezměnila zažité postupy, z nichž by bylo pro každého (i pro shora uvedené mistry WESTLAND) patrné, že u WESTLAND již nadále nepůsobí. O „střídání“ žalobkyně společností EURODET jistě věděl pan D. (jak plyne z jeho sdělení na č. l. 186 správního spisu), avšak pro kmenové zaměstnance a pro mistry WESTLAND byla tato změna nepostřehnutelná. Pokud mistři WESTLAND změnu nepostřehli, pravděpodobně ani v mezičase nedošlo ze strany žalobkyně a EURODET k žádným faktickým změnám. Zjištění inspektorátu z února 2019 tak vlastně byla aktuální i k situaci na pracovišti začátkem roku 2018. O nejasnosti celé situace svědčí i to, že řada osob u kontroly na pracovišti WESTLAND uváděla, že pracuje právě pro žalobkyni, jakkoli v té době již měly mít uzavřeny smlouvy s EURODET (srov. např. č. l. 151 správního spisu).
48. Vedle toho stojí další svébytná výtka, a to že správní orgány nemohly při zkoumání její viny za tento přestupek zohlednit, že žalobkyně *již byla jednou shledána vinnou ze spáchání téhož přestupku*. Tato okolnost, jak správně tvrdí žalobkyně, jistě není klíčová pro závěr o její vině v tomto řízení. Byla-li by žalobkyně fyzickou osobu, vypovídá to pouze o její „osobnosti“. Jakkoli správní orgány nemohly tento aspekt věci při rozhodování o vině žalobkyně řádně zohlednit, soud nepovažuje za účelné rušit napadené rozhodnutí jen pro toto dílčí pochybení. Rozhodnutí o vině žalobkyně stojí na pevných skutkových pilířích, nikoliv na této pro vinu žalobkyně nepodstatné okolnosti. Nad rámec nezbytně nutného ovšem soud dodává, že jeden z deliktů, které spáchala v roce 2016, se týkal právě agenturního zaměstnávání osob bez povolení u WESTLAND.

49. Žalobkyně dále zpochybňuje závěry správních orgánů stran *oddělitelnosti výsledků činnosti* jejich pracovníků od kmenových pracovníků WESTLAND.
50. Posouzení oddělitelnosti činností kmenových zaměstnanců a pracovníků žalobkyně je jedním z faktorů, které svědčí o povaze činností pracovníků žalobkyně u WESTLAND. Avšak i pokud by jednotlivé výsledky činností pracovníků žalobkyně (rozuměj jednotlivé gumové těsnění) šlo oddělit od těch, které zhotovili zaměstnanci WESTLAND, neznamená to automaticky, že žalobkyně prostřednictvím svých pracovníků u WESTLAND zhotovovala dílo. Nepodporuje to tedy závěru, že nešlo o agenturní zaměstnávání, za které ji správní orgány uložily sankci. Soud souhlasí s žalobkyní, že ze sdělení pana D., jednatele WESTLAND, plyne, že každé pracoviště (gumárenský lis) je samostatné a že u WESTLAND neprobíhá tzv. pásová výroba. Každý lis vytváří svůj produkt, který lze identifikovat samostatně, avšak dle pana D. se to neznačí. Pan D. nevěděl, jak celý proces na pracovišti funguje. Z tohoto nejasného sdělení jednatele D. nelze učinit jednoznačný závěr o oddělitelnosti výrobků žalobkyně od výrobků kmenových zaměstnanců. Na druhou stranu ze sdělení hlavního mistra Č. a směnových mistrů H. a V. je patrné, že všichni pracovníci, jak kmenoví, tak ti, co patří k žalobkyni, vykonávají úplně stejnou práci. Vždy jsou podřízeni směnovému mistrovi, který je zaměstnancem WESTLAND. Za situace, v níž se kmenoví zaměstnanci i pracovníci žalobkyně na lisovacích stojících střídají dle potřeby (mj. č. l. 26 a 185 správního spisu), jen sotva lze popřít závěr žalovaného, že výrobky zaměstnanců žalobkyně nelze jasně rozeznat od výrobků kmenových zaměstnanců. To ostatně plyne i ze záznamu o zjištění na místě (č. l. 42 správního spisu), v němž inspektoři uvedli, že v seznamu, který předložil hlavní mistr (č. l. 17 správního spisu), byl specifikován pouze stroj a jména osob, které během směny na něm měly vykonávat práci, a to bez určení, zda šlo o kmenové zaměstnance, nebo o pracovníky žalobkyně. Výrobky z jednotlivých lisů jistě podléhají následné kontrole, ostatně jednatel D. dodal, že práci všech pracovníků kontroluje oddělení kontroly, kde působí jen zaměstnanci WESTLAND (č. l. 184 a 185 správního spisu). Z jeho sdělení však neplyne, že by výrobky pracovníků žalobkyně bylo možné – jako jednoznačně specifikované dílo – identifikovat i po provedení prvotní kontroly. Nesdělil, zda má každý produkt specifické číslo, na jehož základě by ho bylo možné přiřadit k určitému stroji v konkrétním čase, resp. na jehož základě by šlo i následně zjistit, že ho vyrobil právě pracovník žalobkyně. Dlužno také upozornit, že jednatel D. poskytl inspektorátu součinnost až 6. 6. 2019, tj. po cca 4 měsících od prvotní kontroly na pracovišti WESTLAND, což mohlo – oproti mistrům, kteří součinnost poskytli bez přípravy přímo během kontroly – ovlivnit přesnost, ale také věrohodnost jeho sdělení.
51. Proto závěry správních orgánů stran neoddělitelnosti výsledků činností kmenových zaměstnanců a pracovníků žalobkyně obstály. Jelikož v tomto směru správní orgány ani soud neměly pochybnosti o skutečné povaze činností, které zaměstnanci žalobkyně vykonávali u WESTLAND, nebylo možné ani postupovat ve prospěch žalobkyně, čehož se dovolávala mj. na s. 9 žaloby. Nelze pominout ani to, že všichni pracovníci ve všech prostorách pracovali společně, bez ohledu na to, ke komu patřili. Pracoviště zaměstnanců žalobkyně nebylo označeno jako vyhrazené apod.
52. Žalobkyně dále zpochybňuje závěry správních orgánů ohledně toho, že u WESTLAND *nepůsobili její předáci, kteří by její zaměstnance školili a zadávali jim úkoly*. K tomu soud předně uvádí, že inspektorát žalobkyni vyzval, ať sdělí, komu jsou její pracovníci u

WESTLAND podřízení, kdo kontroluje jejich práci na pracovišti, kdo jim práci přiděluje, zadává pokyny k práci a práci organizuje, a také jak často žalobkyně provádí kontroly pracovníků u WESTLAND a jak kontrola probíhá (otázky 24 a 25 výzvy k poskytnutí součinnosti ze dne 3. 5. 2019, č. l. 177 správního spisu). Na tyto otázky inspektorů ovšem žalobkyně neodpověděla. V reakci na č. l. 180 správního spisu pouze uvedla, že tyto otázky již zodpověděla a doložila dříve. Soud ovšem žádnou konkrétní reakci na tyto konkrétní otázky v správním spisu nenalezl. Žalobkyně jen stěží může polemizovat se závěrem správních orgánů, že na pracovišti WESTLAND neměla své předáky, pokud takové osoby k výzvě inspektorátu neoznačila. Jako předáka nespécifikovala ani pana Š., jehož za zástupce žalobkyně u WESTLAND označil směnový mistr V. (č. l. 31 správního spisu). Ve světle právě uvedeného se tato část jejich námitek na s. 9 a 10 žaloby stává takřka bezvýznamnou. Je sice pravda, že správní orgány ne zcela jasně vysvětlily odlišnosti ve výpovědích jednatele D. a mistrů, avšak tento nedostatek nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jednatel D. připustil, že na pracoviště WESTLAND doprovázejí pracovníky žalobkyně její předáci (koordinátoři), avšak nevěděl vysvětlit, ostatně jako i některé další detaily, proč hlavní mistr Č. nic takového neuvedl. Dle soudu právě hlavní mistr měl nejlepší přehled o tom, kdo, pro koho a v jakém režimu u WESTLAND pracuje. Jeho výpovědi podporují i sdělení jemu podřízených směnových mistrů. Ostatně ani jednatel D. nepopřel, že zaměstnancům žalobkyně může zadat úkoly i přímo mistr Č.; ten dle něj zaměstnanec žalobkyně také přiděluje ke strojům či jim nařizuje přesčasy (č. l. 186 správního spisu). Soud proto uvěřil jednoznačnému sdělení mistra Č., který žádné předáky žalobkyně na pracovišti neoznačil („nějaký“ pan Š. dle něj jako předák nepůsobil) a naopak uvedl, že cizinci (pracovníci žalobkyně) jsou podřízeni mistrům WESTLAND, kteří jim přidělují i práci.

53. Na tom nic nemění ani skutečnost, že pracovníci WESTLAND neovládali ruský jazyk, jehož bylo potřeba k zadávání úkolů cizincům pracujícím pro žalobkyni. Dle mistra Č. na začátku zaučovali všechny (zaměstnance) mistři WESTLAND, zaměstnance žalobkyně posléze zaučovali zaměstnanci žalobkyně, kteří umějí jejich jazyk (p. P. J. a p. D. S). Soud považuje za stěžejní, že žalobkyně sama netvrdí, že by právě jmenované osoby byly jejími předáky u WESTLAND. Pouze zpochybňuje závěr správních orgánů, že tyto osoby vedle jejich běžné práce působily také jako tlumočníci pro pokyny mistrů WESTLAND. Dle soudu může jazyková bariéra mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem jistě komplikovat zadávání pokynů k práci, školení zaměstnanců apod. To však neznamená, že zaměstnavatel, který sám nemá vlastní zaměstnance, jež ovládají jazyk agenturních pracovníků, jim nikdy nemůže zadat pokyny k práci, v důsledku čehož – jak dovozuje žalobkyně – schází znak závislé práce. Za situace, kdy mistři WESTLAND zadávali pokyny všem pracovníkům žalobkyně, tzn., působili jako jejich nadřízení, nebylo nemyšlitelné, že používali již etablované pracovníky žalobkyně k tlumočení pokynů jejich nově nastoupivším kolegům, kteří nerozuměli češtině (srov. s. 5 rozhodnutí inspektorátu). Přiřazení nového pracovníka k zaučení se k pracovníkovi, který se strojem uměl pracovat, a nadto uměl i rusky, bylo za daných okolností logické. Závěry správních orgánů neodporují skutkovým zjištěním, jak se domnívá žalobkyně. Tyto závěry podporuje také způsob, jakým mistr Č. řešil nepřítomnost pracovníků žalobkyně na pracovišti. Krátkodobou nepřítomnost pokrýval přidělením kmenových zaměstnanců (ať stroj nestojí) a při dlouhodobé nepřítomnosti buďto požadoval po žalobkyni nového pracovníka, nebo si sehnal nového kmenového zaměstnance. Takový systém jasně odporuje tvrzení žalobkyně, že u WESTLAND zhotovovala dílo.

54. Žalobkyně dále vytýká správním orgánům, že nesprávně hodnotily otázku, kdo pracovníkům žalobkyně poskytoval *ochranné pracovní pomůcky*. Všichni mistři při kontrole 4. 2. 2019 bez jakékoli přípravy jednoznačně uvedli, že právě WESTLAND poskytuje zaměstnancům žalobkyně ochranné pracovní prostředky (č. l. 20, 25 a 30 správního spisu). Naproti tomu jednatel D. sdělil, že pomůcky od WESTLAND kupovala žalobkyně (č. l. 185 správního spisu). Ve správním spisu není založena žádná smlouva či doklad o nákupu těchto ochranných pomůcek, což oslabuje tvrzení žalobkyně a jednatele D. Ať tomu bylo tak, nebo tak, poskytování ochranných pracovních pomůcek je jen jedním z parametrů, které v tomto případě mohou identifikovat skutečného nadřízeného. Z odůvodnění tohoto rozsudku je přitom patrné, že řada dalších okolností svědčí o tom, že pracovníci žalobkyně nezhotovovali dílo, jak tvrdí žalobkyně, ale vykonávali u WESTLAND jako agenturní zaměstnanci závislou práci. Závěr žalovaného na s. 15 napadeného rozhodnutí je logický. I soud považuje za stěžejní, že jedině mistři WESTLAND věděli, komu a co je třeba v rámci bezpečnosti práce přidělit. Proto nezávisle na formálně deklarované koupi tyto ochranné prostředky přidělovala WESTLAND, nikoli žalobkyně, jež neměla u WESTLAND vlastní předáky.
55. Napadené rozhodnutí není nezákonné ani pro závěr inspektorátu, že *neexistovaly objednávky, které by mohly být považovány za dílčí smlouvy o dílo*. Dle soudu žalobkyně mylně dovozuje, že pokud by dílčí objednávky doložila, správní orgány by ji neshledaly vinnou přestupkem. Zkoumáním smlouvy o dílo ze dne 2. 5. 2013 mohly správní orgány zjistit skutečně jen velmi obecné vymezení předmětu díla, které pro WESTLAND měla žalobkyně zhotovit (pryžová těsnění a dílce). Za takové situace bylo na místě, aby žalobkyně na výzvu inspektorátu ze dne 3. 5. 2019 nejen úsečně reagovala, že vše již bylo zodpovězeno a doloženo, ale také aby předložila dílčí objednávky, pokud takové existovaly či alespoň tvrdila, že WESTLAND u ní objednával dílčí díla jinak než písemně. Ani jednatel D. neodpověděl na dotaz inspektorů, „*co bylo podkladem k fakturaci*“ ve vztahu s žalobkyní. Inspektorátu nelze vyčítat, že na základě neuspokojivé reakce žalobkyně ze dne 13. 5. 2019 učinil závěr, že dílčí objednávky „díla“ spočívajícího ve výrobě pryžových těsnění neexistovaly. Pro závěr o absenci dílčích objednávek svědčí ostatně i faktury, které žalobkyně vystavila WESTLAND, které nezněly na konkrétní dílo či díla, ale na pomocné práce dle smlouvy za období leden až duben 2018 (č. l. 85-88).
56. Žalobkyně ve vztahu k WESTLAND konečně zpochybňuje závěr ohledně *odpovědnosti jejich zaměstnanců za škodu*. Soud souhlasí s tím, že otázka odpovědnosti za škodu má právní, nikoli skutkový charakter. To, kdo komu odpovídá za škodu způsobenou při práci, zpravidla plyne ze smlouvy. V tomto případě ovšem správní orgány prokázaly, že žalobkyně a WESTLAND smlouvou o dílo ze dne 2. 5. 2013 zastírali agenturní zaměstnávání cizinců u WESTLAND. Proto z této smlouvy nelze bez dalšího dále vycházet (srov. bod 37 shora). Inspektorát proto správně zkoumal, jak v praxi postupovaly strany v případě škody, kterou způsobili zaměstnanci žalobkyně. K tomu mu dobře posloužila sdělení mistrů. Směnový mistr H. uvedl, že neví, zda se něco takového stalo, ale pokud by někdo ze zaměstnanců žalobkyně vyrobil zmetek, tak se mu to strhne z výplaty. Při reklamaci směrem ven dle něj vše řeší WESTLAND, směrem dovnitř konkrétní postihy nepoužívá (č. l. 24 správního spisu). Druhý směnový mistr V. toto potvrdil, jelikož uvedl, že za škody mají zaměstnanci žalobkyně mírné postihy na prémiech. Za výsledek práce pak odpovídá WESTLAND (č. l. 29 správního spisu). Systém prémie, byť ve vztahu ke kmenovým zaměstnancům, potvrdil i jednatel D.,

jelikož na prémiech nedostane nic zaměstnanec, který neplní kvalitu či kvantitu práce (č. l. 183 správního spisu). Všichni přitom shodně potvrdili, že zaměstnanci žalobkyně pracovali se vstupním materiálem, který patřil WESTLAND, nikoli žalobkyni.

57. Dle soudu jsou závěry inspektorátu, které v napadeném rozhodnutí potvrdil žalovaný, správné. Pokud mistři WESTLAND ve skutečnosti dle jejich sdělení mohli krátit prémie pracovníkům žalobkyně v důsledku nekvalitně odvedené práce, bylo nelogické, aby regresivní nárok za škodu způsobenou svými zaměstnanci urovnávala právě žalobkyně. Skrze nepřítomnost vlastních předáků na pracovišti žalobkyně nemohla mít ani dobrý přehled o kvantitě a kvalitě práce, kterou její zaměstnanci na pracovišti WESTLAND odváděli. Proto neměla přímý nástroj k tomu, aby vlastní pracovníky za nekvalitně provedené „dílo“ sama sankcionovala.

III.B.2. Dělníci vykonávající pomocné práce ve výrobě u Svoboda a Březík - pečivo

58. Dle výroku I.C.2. prvostupňového rozhodnutí žalobkyně spáchala přestupek dle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti tím, že pronajala pracovní sílu či dočasně přidělila paní C. (od 10. 9. 2018 do 30. 11. 2018 a od 16. 1. 2019 do 21. 1. 2019) a pana S. (od 1. 8. 2018 do 21. 1. 2019) pekárně za účelem výkonu pomocných prací ve výrobě.
59. Soud předesílá, že většinu z výtek uvedených na s. 12 až 14 žaloby již vypořádal v části **III.A.** shora. Navzdory tomu, že žalobkyně setrvale namítá, že nezaměstnávala paní C. a pana S., dle soudu správní orgány tuto skutečnost nepochybně prokázaly. Jakkoli bylo vhodné, aby provedly výsledky těchto cizinců, jejich postup nebyl natolik vadný, že by soud musel napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit (viz shora). Není pravda, že správní orgány rozhodly co do zaměstnávání cizinců v pekárně pouze od stolu bez provedení vlastního dokazování.
60. Právě uvedená část výtek se rovněž přičítá další obraně žalobkyně, která – jakkoli tvrdošíjně tvrdí, že nezaměstnávala paní C. a pana S. – následně namítala, že smlouva o dílo s pekárnou obstála alespoň jako rámcová smlouva, resp., že výrobce pečiva nemusel manipulační práce a balení zboží provádět osobně a mohl je outsourcovat apod. Za povšimnutí stojí zejména argument, že práci paní C. mohli zaměstnanci pekárny kontrolovat v rámci dohledu nad prováděním díla v režimu § 2593 občanského zákoníku či to, že z výpovědi pana S. nevyplývalo, že by jeho práci řídil či kontroloval kdokoliv z pekárny, a tedy nemohlo jít o nájem pracovní síly. Pokud by uvedení cizinci nebyli zaměstnanci žalobkyně, bylo by nerozhodné, že žalobkyně neměla v pekárně vlastní předáky. Nebylo by vůbec na místě polemizovat s tím, zda paní C. a pan S. práci vykonávali dle pokynů pracovníků pekárny, kdo je kontroloval a zda měl pan S. vymezenou zvláštní činnost. Tyto vnitřně nekompatibilní žalobní body ani každý zvlášť, ani všechny společně nezpochybňují ucelené a vnitřně souladné závěry správních orgánů. Stejně jak tomu bylo v případě WESTLAND, ani v pekárně nemohli pracovníci žalobkyně vytvářet dílo. Ze všech provedených důkazů plyne, že šlo o manipulační práce a balení zboží ve výrobním provozu, které jakožto zaměstnanci žalobkyně vykonávali v pekárně jako agenturní pracovníci. Policie ČR při pobytové kontrole nezjistila na pracovišti žádného předáka žalobkyně, nebylo možné zjistit konkrétní výsledek práce cizinců (dílo) a žalobkyně za takové dílo tedy nemohla nést odpovědnost. Ostatně žalobkyně nefakturovala pekárně za zhotovení díla, ale fakturu vystavovala na základě výkazu odpracovaných hodin. Jelikož paní C. a pan S. nezhotovovali dílo, kontrola paní C. nemohla probíhat dle § 2593 občanského zákoníku.

61. Lichá je také námitka, že správní orgány trestají žalobkyni třikrát za tentýž skutek. Žalobkyně stran pekárny skutečně spáchala jediný skutek, avšak ve skutečnosti šlo o jednočinný různorodý souběh tří přestupků. Dle soudu v tomto případě nešlo ani o zdánlivý souběh, nejedná se o konkurující si skutkové podstaty ani faktickou konzumpci jednoho skutku tím druhým. První dva přestupky (umožnění výkonu závislé práce mimo pracovní poměr a umožnění závislé práce osobám bez platného oprávnění k pobytu) nejsou ve vzájemném napětí, navíc nesdílejí stejný objekt. První přestupek chrání pracovníky před prací v jiném, než zákonem předpokladem smluvním vztahu, druhý pak chrání pracovní trh před výkonem práce osobami, jímž k tomu schází povolení ze strany veřejné moci. Objektem třetí skutkové podstaty, zastřeného zprostředkování zaměstnání, pak je potřeba veřejné moci regulovat agentury práce, na které – jakožto zaměstnavatele – předpisy kladou odlišné požadavky, než na jiného běžného zaměstnavatele. Právě proto musí každá agentura práce za účelem vydání odpovídajícího veřejnoprávního oprávnění splnit řadu požadavků. Dle soudu nelze opomenout, že § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti nevyžaduje, aby měli pracovníci uzavřené pracovní smlouvy či dohody dle zákoníku práce, ale pouze obecně počítá s tím, že zastřené zprostředkování zaměstnání je činností právnické osoby spočívající v pronájmu pracovní síly jiné právnické osobě, aniž byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b). Každá ze shora uvedených tří skutkových podstat, které žalobkyně porušila svou činností v pekárně, chrání jiný právem identifikovaný zájem. Tyto přestupky lze spáchat ve vzájemném souběhu. Za povšimnutí stojí i rozsudek ze dne 15. 6. 2023, č. j. 18 Ad 2/2023-53, v němž Městský soud v Praze nepochyboval o tom, že přestupky dle § 140 odst. 1 písm. c) a písm. g) zákona o zaměstnanosti lze spáchat v souběhu.

III.B.3. Dělníci vykonávající pomocné práce ve výrobě u XERIA

62. Inspektorát konečně uznal žalobkyni vinnou tímž přestupkem, jelikož dočasně přidělila čtyři osoby k výkonu pomocných prací v kovovýrobě u XERIA (od 1. 1. 2019 do 28. 8. 2019).
63. Předně není pravda, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal odvolací námitky. Se závěry žalovaného ostatně žalobkyně polemizuje i v žalobě. Dlužno uvést, že rozhodnutí obou stupňů je třeba posuzovat společně, jelikož stran odůvodnění tvoří jeden celek.
64. Jak inspektorát, tak žalovaný opakovaně uváděli, že nejsou oprávnění hodnotit platnost smluv. To ani neudělali. Za účelem jejich kontrolní činnosti ovšem musí zkoumat, zda smluvní strany jednájí dle obsahu předložené smlouvy, nebo ve skutečnosti postupují jinak. Pokud původní smluvní závazek posléze faktickým jednáním změnily natolik, že již nemohlo jít, jak původně domluveno, o zhotovení díla (viz také bod 37 shora), nepostupovaly dle původních smluvních ujednání. Smlouva o dílo by i v tom případě zůstala platná, avšak nebyla by v praxi realizována. Pokud správní orgány zjistily podstatné rozpory mezi předloženou smlouvou o dílo a faktickým provozem u XERIA, nemohly nadále bez dalšího vycházet ze smlouvy o dílo, jak se domáhá žalobkyně. Smlouva o dílo sice mohla formálně založit smluvní vztah mezi žalobkyní a XERIA, avšak podstatnější, než obsah této smlouvy, je skutečný průběh spolupráce mezi nimi.
65. Smlouva o dílo ze dne 1. 7. 2013 obsahuje závazek mezi XERIA jako objednatel a žalobkyní jako zhotovitelem zhotovit „*vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a*

náklady, podle zadání objednatele provádět pro objednatele prostřednictvím svých zaměstnanců a smluvních pracovníků pověřených provedením díla pomocné práce v kovovýrobě, povrchovou úpravu kovů“. Zhotovitel se zavázal provádět dílo „*v potřebném počtu dle rozsahu a náročnosti díla*“. Po celou dobu realizace díla měl zhotovitel vést podrobné výkazy práce včetně popisu provedeného díla či množství. Z předložených zápisů o předání a převzetí díla (č. l. 335-341 správního spisu) plyne, že žalobkyně měla od ledna do června XERIA zhotovovat nádoby, víka, vany a podvozky, vždy konkrétní počet kusů za určitou cenu za kus. Naproti tomu fakturace mezi žalobkyní a XERIA probíhala v těchto měsících na „*povrchovou úpravu kovů*“, a to vždy na částku uvedenou v zápisu o předání a převzetí díla za daný měsíc, k níž žalobkyně připočetla DPH. Ze zápisu z kontroly (č. l. 321-323) plyne, že čtyři zaměstnanci žalobkyně vykonávali vesměs odlišné práce. Jeden kuličkoval a balil trafo a vykonával pomocné práce (balení a nakládání na auto), druhý pracoval v pískovně a jako pomocný dělník v zámečnické výrobě a kovovýrobě, což dělal i třetí dělník. Čtvrtý pak vykonával v den kontroly pomocné práce, konkrétně pomáhal nachystat trafo k robotu. Nesourodost jimi vykonávaných prací, které by směřovaly ke zhotovení konkrétního díla (nikoli balení zboží či nakládání na auto), potvrdil i mistr výroby pan R. Š., který uvedl, že cizincům vždy říká, co přesně mají udělat, resp. kdy mají přijít do práce (č. l. 334 správního spisu). Toto nezpochybnila ani jednatelka XERIA paní Č. (č. l. 357), jejíž výpověď se v dílčích rysech rozcházela s tím, co inspektorům sdělil v den kontroly mistr R. Š. Nutno dodat, že ani XERIA, ani žalobkyně netvrdily, že by na pracovišti působil předák žalobkyně (navzdory tomu, že zápisy o soupisu prací za žalobkyni podepisoval pan Š., jehož úloha u WESTLAND byla sporná).

66. Dle soudu žalobkyně nevložit do smluvního vztahu s XERIA nic jiného, než prostý výkon práce jí zajištěných pracovníků, nezhotovovala konkrétní a určité dílo, které by mělo speciální vlastnost či k jehož zhotovení by bylo třeba nějakého know-how (s. 31 rozhodnutí inspektorátu). Pomocné práce ve výrobě jako kuličkování tratí (za účelem odstranění prskavců po svařování), balení transformátorů, balení vík na trafo či nakládání na auta nelze dobře považovat za dílo (nápadně podobným je manipulace s mnoha kovovými díly, k níž se vyjadřoval NSS v rozsudku 7 Ads 198/2022, *ALLBAUTECH*, bod 24). Nadto, jak uvedl mistr R. Š., cizinci s prací jen pomáhají kmenovým zaměstnancům, s nimiž pracují na stejném pracovišti (č. l. 334 správního spisu). Nevytvářeli svébytné určité a oddělitelné dílo.
67. Na tom nic nemění ani předložená smlouva o pronájmu nebytových prostor mezi žalobkyní a XERIA, která dle správních orgánů nevypovídá o skutečném charakteru jejich spolupráce. XERIA předložila smlouvu o pronájmu nebytových prostor a jejich dočasném užívání ze dne 1. 7. 2013, dle níž žalobkyni pronajala v určené výrobní hale blíže nespecifikované prostory o rozměru 80 m² za cenu 48 tis. Kč ročně plus náklady na spotřebovanou elektrickou energii ve výši 1 000 Kč měsíčně. Ve smlouvě se žalobkyně zavázala užívat pronajaté prostory pro kovovýrobu a zámečnickou výrobu. K této smlouvě XERIA doložila dvě faktury, jimiž fakturovala žalobkyni nájemné a energie za první a druhé čtvrtletí roku 2019.
68. Tento aspekt věci jistě odlišuje přestupek spáchaný u XERIA od přestupků u WESTLAND a v pekárně. Mj. i za pomoci této smlouvy žalobkyně lépe – než ve zbylých případech – zastřela to, že ve skutečnosti jako agentura práce zaměstnávala cizince u XERIA. Soud nijak nezpochybňuje žalobkyní odkazovaný nález ze dne 28. 2. 2013, sp.

zn. III. ÚS 3900/12. V něm ovšem Ústavní soudu řešil platnost smlouvy ve sporu ze soukromého práva. I takový nálezn může poskytnout vodítka pro výklad právních jednání v prostředí veřejnoprávní regulace, avšak zde v základu jde o jiný případ. Smlouva o pronájmu nebytových prostor, stejně jako smlouva o dílo nejsou neplatné. Soud nepopírá, že z nich může plynout i skutečná původní vůle stran. Ani jedna z těchto smluv ovšem v důsledku zbylých skutkových zjištění nemohou nezpochybnitelně svědčit o tom, že žalobkyně zhotovovala u XERIA dílo. Postřeh správních orgánů, že smlouva konkrétně nevymezila prostor o rozměrech 80 m², který si měla najímat žalobkyně, nečiní tuto smlouvu neplatnou. Toto poměrně neurčité ujednání jen prohloubilo pochybnosti správních orgánů o tom, zda se smluvní závazek realizuje skutečně tak, jak si jej strany ujednaly. Lze navíc poukázat na to, že dle zjištění inspektorů všichni pracovníci (kmenoví i agenturní) ve všech prostorách pracovali společně, bez ohledu na to, k jakému subjektu patřili. Nejistili, že by pracovníci žalobkyně měli vyhrazené pracoviště (podobně rozsudek 7 Ads 198/2022, *ALLBAUTECH*, bod 25). Také z odpovědi mistra Šrámka nevyplývá, že by v hale bylo nějaké pracoviště, které by bylo pronajato cizímu subjektu. Tato skutková okolnost vyvstala až na základě následného sdělení jednatelky Č.

69. Mimoběžná je námitka, jíž žalobkyně tvrdí, že pokud by (hypoteticky) naložila a odvezla výrobky, které zpracovávali její zaměstnanci u XERIA, do jiné provozovny, správní orgány by ji nesankcionovaly. Nic takového správní orgány nezjistily. Soud nepovažuje za účelné spekulovat o tom, jak by řízení probíhalo, resp. „věštit“ výsledek řízení, pokud by žalobkyně jednala v rozhodných rysech jinak, než správní orgány ve skutečnosti zjistily. S žalobkyní lze souhlasit ohledně komplikací, jimž musela čelit, pokud její pracovníci „zhotovovali dílo“ v prostorech XERIA. Jistě se museli podřídit režimu XERIA, jinak by pronajatou část provozovny nemohli využívat, což je nápadně podobné s tím, jak se v obecné rovině musí podřídit režimu uživatele i pracovníci dodaní agenturou práce. Mistr R. Š. ovšem jednoznačně vypověděl, že pokyny k práci zadával on. Nešlo jen o bezpečnostní pokyny a další pokyny směřující ke vzájemné koexistenci pracovníků více subjektů na stejném pracovišti, jak tvrdí žalobkyně. Jinak by v případě nepřítomnosti pracovníka žalobkyně nepřeroděloval jeho práci kmenovým zaměstnancům (č. l. 333 správního spisu). Žalobkyně má také pravdu, že ze stejného způsobu evidence docházky kmenových zaměstnanců XERIA a pracovníků žalobkyně nelze dovodit, že tito pracovníci vykonávali závislou práci pro XERIA. Toto zjištění, byť následně zpochybněné jednatelkou Č., je ovšem dalším ze střípků mozaiky, která svědčí pro závěr, že žalobkyně ve skutečnosti poskytovala XERIA agenturní zaměstnance.
70. V obecné rovině má soud za to, že objednatel je dle § 2952 občanského zákoníku oprávněn zhotoviteli zadávat pokyny a dle § 2953 může kontrolovat zhotovitele provádění díla. Žalobkyně ovšem nemá pravdu, pokud tvrdí, že správní orgány neodlišily výkon těchto práv objednatele od projevu nadřazenosti XERIA vůči zaměstnancům žalobkyně. Soud zdůrazňuje, že dle § 2592 *zhotovitel postupuje při provádění díla samostatně. Příkazy objednatele ohledně způsobu provádění díla je zhotovitel vázán, jen plyne-li to ze zvyklostí, anebo bylo-li to ujednáno* (zvýraznění doplněno). Z ničeho nevyplývá, že by pracovníci žalobkyně zhotovovali dílo samostatně. Na pracovišti nebyl přítomný předák žalobkyně. Veškerou práci (konkretizaci pomocných prací) zadával, zaměstnance žalobkyně řídil a kontroloval mistr R. Š., a tedy jeho prostřednictvím byli pracovníci žalobkyně podřízeni právě XERIA. Nelze

přisvědčit domněnce, že se jednalo o kontrolu díla v intencích § 2953 občanského zákoníku. O tom vypovídá snad jen smlouva o dílo, kterou se však smluvní strany neřídily.

71. Soud opakovaně uvádí, že otázka odpovědnosti má právní, nikoli skutkovou povahu (v podrobnostech viz bod 56 shora). Žalobkyně správně nepřehlédla, že mistr R. Š. se k otázce inspektorů vyjadřoval k odpovědnosti XERIA vůči jejím zákazníkům, nikoli k odpovědnosti žalobkyně či pracovníků žalobkyně. Tento dílčí závěr inspektorátu skutečně nemá oporu v provedeném dokazování, avšak celkový závěr o zastřené agenturním zaměstnávání u XERIA ve světle zbylých zjištěných skutečností ob stojí i bez toho, aby bylo nad míru běžných pochybností jasné, zda za dílčí vady (v podobě vad kuličkování, vad balení či nakládání na auto) nesla odpovědnost žalobkyně, nebo XERIA.

III.C. *Přiměřenost uložené pokuty*

72. V posuzované věci soud neshledal uloženou pokutu zjevně nepřiměřenou. Soud předně připomíná, že ukládání pokut za přestupky se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je přitom významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgány musí řídit pravidly pro ukládání sankcí stanovenými zákonem. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 As 32/2007-48). Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze tudíž jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.
73. Optikou uvedených zásad platících pro soudní přezkum výše uložené sankce a po zhodnocení nyní napadených rozhodnutí a okolností případu soud shledal, že správní orgány nevybočily z mezí, která jsou stanovena pro jejich správní úvahu při konkrétní výměře sankce, a není na místě jeho derogační zásah. Inspektorát se v prvoinstančním rozhodnutí náležitě vypořádal s jednotlivými hledisky, která jsou významná pro stanovení výše pokuty. Srozumitelným, určitým a logickým způsobem podrobně popsal úvahy, kterými se řídil při stanovení její výměry. Soud se s jeho závěry ztotožňuje, a proto neshledal shora uvedené důvody, pro které by musel zasáhnout do diskreční pravomoci správního orgánu při ukládání pokut za spáchání přestupků.
74. Správní orgány uložily pokutu, i po její korekci žalovaným, který ji snížil z 3,1 mil. Kč na 2 790 000 Kč, ve výši necelé 1/3 horní hranice sazby, která pro všechny tři přestupky činí 10 mil. Kč [§ 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti]. Nelze odhlédnout od toho, že žalobkyně spáchala tři přestupky. Třetí z nich, přestupek dle § 140 odst. 1 písm. g) téhož zákona (zastřené zprostředkování zaměstnání) nadto spáchala ve vícečinném souběhu u tří uživatelů práce přidělením přes 50 jejích pracovníků. Inspektorát na s. 32 a násl. jeho rozhodnutí správně pracoval se zásadou absorpce, jelikož s mnohostí přestupků pracoval jako s přitěžující okolností, správně také přihlédl k § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. V odůvodnění výše pokuty pečlivě pracoval také s povahou zákonem chráněného zájmu stran přestupků, z jejichž spáchání shledal žalobkyni

vinnou. Přitom nepřehlédl, že žalobkyně již v roce 2017 byla pravomocně potrestána za spáchání správního deliktu spočívajícího ve zprostředkování zaměstnání bez náležitého povolení. Přes toto dřívější rozhodnutí žalobkyně opakovala zapovězené jednání. Dále přehlížela zákonem stanovené povinnosti v oblasti regulace zaměstnanosti. Správní orgány vyhodnotily vytčená jednání jako závažná, jedinou polehčující okolnost na straně žalobkyně shledal žalovaný v tom, že poskytla inspektorátu součinnost a uvedla některé informace, které přispěly ke zjištění skutkového stavu věci. Uložená pokuta dle soudu nebyla exemplární. Nesla v sobě především důraz na individuální prevenci, nikoli prevenci generální. Na základě žalobních námitek nemusel soud závěry správních orgánů stran věci samé měnit (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS).

75. Správní orgány neuložily žalobkyni pokutu v likvidační výši. Žalobkyně inspektorátu při zjišťování majetkových poměrů neposkytla podklady. Navzdory tomu inspektorát sám opatřil z obchodního rejstříku listiny obsahující údaje k určení citelné, avšak dle něj ne likvidační pokuty. Potřebné podklady žalobkyně poskytla až v odvolacím řízení na výzvu žalovaného (podání ze dne 7. 7. 2020 a jeho přílohy). Žalobkyně poukázala na to, že její hospodářský výsledek (zisk) za roky 2018 a 2019 činí v souhrnu přes 3,7 mil. Kč, které by musela vynaložit na úhradu inspektorátem uložené pokuty. Předpokládala, že její podnikání nepříznivě ovlivní koronavirová pandemie. Předložila také rozhodnutí finančního úřadu stran posečkáni s úhradou DPH a rozhodnutí o zřízení zástavního práva k jejím automobilům.
76. Žalovaný v řízení o odvolání původně uloženou pokutu snížil o 310 000 Kč, a to v důsledku dopadů tehdy aktuální koronavirové pandemie. Ze stejných důvodů k prospěchu žalobkyně prodloužil i splatnost této pokuty. Přitom zohlednil výši měsíční fakturace žalobkyně za období leden až květen v letech 2019 (necelých 2,2 mil. Kč až cca 2,9 mil. Kč) a 2020 (téměř 1,1 mil. Kč až cca 1,9 mil. Kč). Navzdory meziročnímu zhoršení ekonomické situace žalobkyně měl žalovaný za to, že pokuta ve výši 2 790 000 Kč jednak splní svou funkci, jednak není způsobila žalobkyni přivodit platební neschopnost či ukončit její podnikatelskou činnost.
77. Žalobkyně se tomuto závěru brání odkazy na judikaturu NSS. Soud vzhledem k výše uvedenému ovšem neshledal, že by uložená pokuta byla příliš vysoká a neodpovídala zákonným či judikатурním kritériím, jak se domnívá žalobkyně. Pokuta za takhle významná a opakovaná porušení předpisů na úseku zaměstnanosti nesmí být pro přestupce jen zanedbatelnou externalitou, naopak musí být citelná. Sama skutečnost, že by podnikatel měl během doby několika měsíců – vzhledem k jeho průměrným ziskům – vydělávat jen na úhradu pokuty, nezakládá automatický nárok na snížení této pokuty. Po tuto omezenou dobu se jistě stane jediným smyslem podnikatelské činnosti právě splácení pokuty, avšak vzhledem k milionovým ziskům v minulých letech a milionové výši měsíční fakturace v některých měsících roku 2019 a 2020 zjevně nejde o likvidační pokutu. Bylo na žalobkyni, aby v důsledku uložení pokuty přeuspořádala podnikatelskou činnost, jednak, aby podnikala dovoleným způsobem, jednak, aby v době pro ni přiměřené dokázala ze zisků splatit uloženou pokutu. K úhradě pokuty mohla využít také úvěru, jehož splácení by rozložila v delší době, třebaže takové, jejíž konec přesáhl pandemií koronaviru.
78. Z týchž důvodů soud nevyhověl ani návrhu žalobkyně na moderaci uložené pokuty, neboť o upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může v

souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Nepostačuje prostá nepřiměřenost sankce, zákon předpokládá vyšší intenzitu nepřiměřenosti. Dále soud podotýká, že dosavadní judikaturní praxe přistupuje k moderačnímu právu spíše restriktivně s ohledem na princip dělby moci a minimalizace zásahů soudů do moci výkonné (jedná se o výjimku z kasačního charakteru správního soudnictví). Daný institut je tedy na místě využit jen ve zcela výjimečných případech. K takové situaci v posuzované kauze nedošlo. Nutno dodat, že NSS již dříve konstatoval, že smyslem a účelem soudní moderace není hledání „ideální“ výše sankce místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se v zákonném rozmezí, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. rozsudek ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). Soud neshledal, že by uložená pokuta byla neadekvátní a nespravedlivá, jakkoli žalobkyni citelně zasáhla.

IV. Závěr a náklady řízení

79. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

80. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému nevznikly žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti. Soud tedy nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. listopadu 2023

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu

